

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ƙo kóždy ƙobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Jutry.

Matth. 28, 1—10.

Jutrowna powjesčž jandželow:

Njebojće ƙo!

1. Njebojće ƙo ƙmjercže! Wón njeje tudy, wón je horještanył.

2. Njebojće ƙo žiwjenja! Wón předy waš pónđe a wy budžecže jeho widžecž!

1. Njebojće ƙo! tak běšche nusne wuczobnikam prajicž. Woni běchu žalošnu móž ƙmjercže nashonili. Morwy je tón, kiž je prajil: „Ja ƙym tón pucž a ta wěrnoscž a to žiwjenje“, kiž je ƙlubil: „Ja ƙym to horještawanje a to žiwjenje.“ Kamjeń běšche waleny psched rowowe durje — a wón ležěšche jako kamjeń starosčže na wutrobach. A na kamjeń běchu šygl sežinili a wajchtarjo wobwachowachu row. Woni widžachu ƙamu ƙmjercž. A tola, ƙajki džiw to! Kamjeń běšche wotwaleny, šygl ƙlamany, město wajchtarjow ƙmjercže — pólšli žiwjenja: „Njebojće ƙo!“ A jako to wěricž njemoža, wobkruczi tón žiwý Šbóžnik: Njebojće ƙo!

Njetriebamy tež my tule powjesčž? Žalošna je ƙmjercž. Morwe, šchtož běšche krotko předy žiwjenje. Dube džěcžo ƙo tebi wošnje. Mandželska ƙo torhne wot boła mandželskeho. Wulke polo morwynch widžimy na bitwišcžach. A pomyšl ƙebi: tež tebi spěwaja juntrócž ƙmjertne ƙhěrlušche.

Šmjercž praji: Bój ƙo! Ale jutry tebi pschi-

powjedaju: Njeboj ƙo! „Hlaj to město, hdžež ƙu jeho položili. Bohanjto tam steja bjes nadžije. Tebi pak je to město mēra: „Ja ležu a spju žyle smērom“, rola Boža: „ƙyte budže sachodne a horještanyčž budže nješachodne.“ Wón je horještanył. Jesuš mój Anjes žiwý je a ja budu s nim ƙobu žiwý. A njechal-li ty jandželam wěricž, tón Anjes jo ƙam wobkruczi: „Njebojće ƙo!“ Wón stupi k rowam ƙaž k Lazaruƙowemu rowej. Wón ma ƙłowa wěcžneho žiwjenja. Kamjeń je wotwaleny: „Šmjercž, hdže je tvoje žahadlo? Hdže je, hela, tvoje dobycže? „Bohu budž džak, kiž nam to dobycže dawta psches našcheho Anjesa Jesom Šhrysta,

2. Njebojće ƙo žiwjenja, pschetož wón předy waš pónđe. „Njeje-li Šhrystuš horještanył, dha je wascha wēra podarmo a wy seče hišcže we ƙwojich hrěchach“. Wón předy naš džē! Ta jandželska powjesčž poƙasuje do žiwjenja. Šórsche hacž ƙmjercž je žiwjenje bjes njeho. Ale czi wuczobnicy ƙu jeho widželi, teho horještanjeneho. Hdže je wón wšchudžom šchol s małeje hróđe w Bethlehemje a s rowoweje komorki, hlaj, ja ƙym pola waš wšchitte dny hacž do ščóncženja ƙwēta. Woni ƙu jeho widželi: Pawol psched měštom Damastonom, Šcžžepan tež njebjěša wotewrjene widžěšche. Wšchitzny czi ƙu jeho widželi, kiž běchu pobožni, bohabojasni a šbóžni, doƙelž do njeho wěryachu, wšchitzny czi, kotrychž žiwjenje bu pschekrašnjene psches njebjěske ƙwětlo, wšchitzny, kiž mrějo njebjěski powětr dnychachu — hacž běšche jich žiwjenje lohke abo cžežke, woni ƙu jeho widželi a doƙelž ƙu jeho namaƙali, móžachu

wjeßeli bycz! Kaž Luther w czaßach styšnosće na blido napißa: „Wón je žiwý“, tak je to móž a trošcht našeho žiwjenja.

A njejšy ty jeho widžil czaß žiwjenja? Wón pschińdže pschi šwjatej kšćenizy, pschi wěrowanju, wón je blisko w domach, w srudobje, wschudžom se šwojim šłowom. A hdyž je tež šnano twoje žiwjenje nětko srudne, „njeboj šo žiwjenja! Čžerpjenja tuteho czaßa njejšu hódne teje krašnosće, kotraž šo nad nami šjewicž budže. Jesuř setka šwojich wuczobnikow a džešče: „Šomhaj Bóh wam!“ Šo hebrejškej rěči to šlowo rěka: „Wjeßelcže šo!“ Našcha jutrowna powješč: „njebojčže šo, hlaj, ja pschpowjedam wam wulke wjeße. Njebojčže šo, ale wjeßelcže šo!“

Šamjeń.

Na pohrjebniščžu.

Lubi čžitarjo, ja šo nadžijam, šo wy š czaßami, wošebje jutrowne ranje, tak radži na pohrjebniščžo khodžicže kaž ja a šo w duchu š tymi rošřčžujecže, kiž šu hižom š šwojemu měrej šašchli. Tam woni wschitžy leža a špia, čžakajo na tón džeń, na kotrymž hlóš horjestańeneho šěřchty žiwjenja šašchlycha, kotryž je něhdy wołał: *L a z a r j e , p ó j w o n !* Tón hlóš, kotryž wschaf budže junu psches žyly šwět šlincžecž, je w czaßu, hdyž hladamy psches šchpibel w potajnym šłowje, najjašnišcho škššecž na tym měščže, na kotrymž je šebi pošledni nješchecžel, šmjercž, šwoje lěhwo ščžiniša. Ša šo šždy šróčž, na pohrjebniščžu štejo, š tymi wjeßelu, kiž tudy špia, šo je tutemu nješchecželej móž wšata!

Tak šym husto won khodžil na našche pohrjebniščžo a šym šebi rowy wobhladował. Tam wschaf jich wjele njeleži, na kotrychž rowach wulke šamjentne pomniki šteja se škotymi pišmikami, kotrež šu daloko widžecž; tam leži wjele khudyh, nišch, kotřiž w žiwjenju wjele njeplacžachu a šu dawno šašchžy. Kaš wjele čžělneho hubjenštwy, kaš wjele šeiššteje srudoby a ušy je šašřebane pod tymi rowowymy hórkami! Ale hdyž tež woni ničžo wulke njebčchu, nje-móža woni šnano na dnju horjestačža poštancž pschecžiwu tebi, kiž šo ty wulki a mudry čžujecž, a prajicž: „Ša njejšym ničžo byl — ani wulki ani wučženy ani mudry; šwět wo mni ničžo wjedžal njeje; ja šym šhorý a hubjený byl; ale ja šym teho šnješa Jesuřa lubował, šym šebi žadał, šo bych pola njeho domach byl a šym wumrjel, na jeho šaščžybu šo šačžujó.“ Duž šebi husto pschaju, šo bych mały a niški a bješ wulkeho mjena byl, kaž woni, šo paš bych tež, kaž woni, teho šnješa Jesuřa lubował hačž do šmjercže. Šdyž paš čžyli mi šamjeń na row šajicž, je moje žadanje, šo mi njebčchu ničžo druge na njón napišali, hačž te šłowa, kotrež čžyšče pobožny šeša něhdy na šwóji šamjeń napišane měčž: „Ša wěrju wodawanje hrěchow, horjestańanje čžěka a wěčžne žiwjenje. Šamjeń.“

To je njebohi profěšor Šilmar pišal, kotryž je w lěčže 1668 wumrjel. Tón bohacže wobdarjený, wučženy a psches Božu hnadu roššwětleny muž špi na pohrjebniščžu w Marburgu a jeho pschecželjo šu jemu na jeho pomnik napišacž dali: „Ša šym wěrli wodawanje hrěchow, horjestańanje čžěka a wěčžne žiwjenje. Šamjeń.“

Džiwna wěž paš je, šo tajžy wušwoleni mužójo Boži, kotřiž šu Bohu šlužili a Jesuřowe šłowa wobarnowali, šami wo šebi tak niško šudža a wschu šhwalbu a nadžiju w tym pytaja, šo wěrja wodacže hrěchow a wěčžne žiwjenje. Ša bych čžyli, šo ty, luby čžitarjo, a ja bychmoj temu šnješej šamemu žiwaj byčoj a njewjedžaloj wo žanej wjetšej šhwalbje, šhiba tej: Ša wěrju wodacže hrěchow.

Jutrowny khěrlušč.

(Matthias Klaudius.)

Šłóš: Dženš šhwalče Boha, kšććenjo —

Row prošny je, haj prošny je!
Našch rycžet njebješki
Nětk š kralom je a žiwjenje
Še dobył šwětewi.

Ach, móžni próžowachu šo
Še šwojej mudročži,
Na šnješowy row šedžujó
Šón kručže šawrjechu.

Šich próža paš je podarmo;
Šim šluži š hanibje,
Šdyž Boža mudročž šjewi šo
Nětk krašna na šwěcže.

Šucž Boži njeoššawachu,
Tón krašny, špodžiwny,
Kiž š wódžerjom bě š žiwjenju
Ššes šmjercž, šhóš čžernjowy.

Bóh je dał šwětej šlubjenje
Šno w paradisu tam;
Šoh' šłowo hnadu ššičšesče
Tež dale čžłowjekam.

A jako czaß šo dopjelni,
Ššo njeboj wotankny,
A šnježna Šarja porodži
Šam šynka we nožy.

To bě našch Šbóžnik š mišošču,
Kiž bóšštwy pošny je,
Wón š wotročžowškej podobu
Wšchu krašnosč šjewujuje.

Wón šašpieny a šudženy
Šu martrowany tam,
A ššóncžnje na ššičž pschibity,
Kaž bě to wěšččil šam.

Šu pohrjebany, želeny,
Kaž drušy po šmjercži;
Nětk je paš horjestańeny
Bóh wěrny w krašnosčži.

Šaleluja, row prošny je;
Ššwět wumóženje ma;
Wón š šnješom dže do žiwjenja,
Šom' wěčžnu šhwalbu da!

Šurij Šróšt.

Šamjeń.

Bě šobotu do jutrow. Šluko šwěcžesče šo lampa w šhubobnej štwicžy, kotraž bě hačž dotal jenož šbože a špošojnosč widžala, nětk paš bě pošna čžěžteje srudoby. Dwaj čžłowjekaj, kotrajž w njej bydleščaj a po Božej woli hromadu škššesčaj, běščaj šo runje w hněwje a nješchecželštwje džěličoj, a nětk šludžesče muž něhdy wonkach wočolo a njechášče šašo dom, a žona šedžesče, šrudnje pschad šo hladajo, ša šlidom a měješče tam po štarym

ſwuczeńtm waſchnju ſwoju bibliju ležo. Chyżſche, kaſz hewaf pſchezo, ſtaw, ſa tón dżeń poſtajent, czytac. „Schtó nam kamjeń wot rowowych durjow wotwali?“ Hacz t tutemu praſchenju bę pſchichła a nětko njemóžeſche dale, pſchetož wona dhrbjefche ſebi pſchezo ſažo na ſwoje kamſne ſrudne wobſtejnoſcze myſlicž. Tež na jejnej wutrobje ležeſche kamjeń — a czežko ſidychujo ſo ſana bjeſ pſcheſtacža praſcheſche: „Schtó jón wotwali?“ Bě mała wěž byla, kotrejež dla bęſchtaj ſo ſwadžiłoj, ale ſ wjele wuręczowanjom bę pſchefora pſchezo bóle roſtła. Žanemu ſo njefdaſche móžno bycz, druhemu woadcz, byrnjež drje wjedžeſchtaj, ſo by jenicžke ſłowo wſcho ſažo dobre ſcziniło. Nětk ležeſche wina kaſz czežki kamjeń na žoninej wutrobje. Naſajtra rano, jako ſo ke mſchi ſwonjeſche, wleczeſche ſo žona do Božeho domu. Haj, wona ſo wleczeſche, pſchetož kamjeń hiſchcže pſchezo na nej ležeſche. Tež na mužowej wutrobje ležeſche kamjeń. Wón bę poſdže dom pſchichol, njebē ſłowczko rēczał a njepſcheczeliſtwo mjeſ mandželſtimaj trajeſche dale.

Žako ſo jutrowna pomjeſcz wot wołtarja pſchipojedafche, njemóžeſche žona nimale ſwojim ſylſam domobaracz. Dženſ paſ dhrbjefche hiſtoriju hacž do kónza ſylſchecz a njepmędžeſche pſchi praſchenju wobeju Marjow a Salomy ſtejo woſtacž. „A jako tam pohladachu, pytnychu wone, ſo bę tón kamjeń wotwalent, pſchetož wón bę jara wulki“, klinejeſche jej do duſche a wjeſele naſtróžena pohlada žona horje.

By dha móžno bylo, ſo by kamjeń ſo wotwalit bjeſ teho, ſo by wona to njepytnyła? Bě ſwože, ſo žona žorło ſnajefche a tež pucz tam, ſ wotfelž móžeſche jej jenicžy pomoz pſchicž. Wſchaf bęchu tež jutry a wona ſedžeſche w kempſchach a ſylſchefche ſłowa wo luboſcži a ſjednanju, wo wumoženjju wot wſcheje winy, a wo pokornym wuſnacžu teje ſameje!

Wječor ſo lampa ſažo jaſnje a pſcheczelnimje w ſtwicžy ſjednaneju mandželſteju ſwęczeſche a roſſwětleſche ſbožownej woblicži. Kaž kón ſo wobemaj ſdaſche, ſo bę czežki kamjeń wot jeju wutrobom wotwalent a ſtara luboſcž ſažo ſtanyla. Boža ſmilnoſcž bę to cžiniła — we wſchej cžichinje.

Powitanje jutrownicžki.

D najſwječyſcha jutrownicžka,
We blyſchcžu ſelentym, nalětnim,
Budž nam ſwjatocžnje powitana
We templu Knjeſowym, wyſoim!

Eſwjate pſcheńdže wutrobny cžucže,
Njemuprajne hiba ſo hnucže,
Hdyž twoje ſwony nam klineža
A tpoje kherluſche ſyncža:
Haleluja dobyczeliſke!

Handrij Zejler.

Dobre pókelſtwo.

To bęſche dżeń 14. dezembra 1873, popołdnju w tjoch hodžinach, jako prufka kralowa Hilžbjeta ſwoju dwórſku knjeni, hrabinu Edithu Hade, t ſwojemu ložu pſchicž da a žadaſche, ſo by jej dženſki ſchpruch biblijſkeho puczniſa, Pſalm 147, 11, czytała. Mjeſ tym bu tež dwórſki předař Neym t Potsdama ſem ſawołant. Tón wokoło ſchęcž hodžinow t tymi ſłowami ſaſtupi: „ſa ſym pſchichol, Majeſtoſcž, ſo kych Wam dobre pókelſtwo pſchinjeſt, mje-
nuižy to ſłowo t Knjeſoweho erta: Njeboj ſo, pſchetož ja ſym cže wumohl; ja ſym cže t twojim mjenom wołal; ty ſy mój.“ Wona mjelcžeſche a mjelcžeſche tež mjeſ modlitwu, kotraž ſo t temu pſchifaſkny. Hake po tejkamej wona cžiſche rjekny: „Ach, bęſche

to rjenje! Nětko hiſchcže požohnowanje!“ To bęchu jejne poſlednje ſłowa na ſemi.

F.

Jutrowne jeja.

Waſchnje, ſo jutrowny ſwjedžen t jejemi wobdarjecž, je jara ſtare a pola pohaniſkich ludow a ſchecžijanow nadeńcž. Bohanam płacža jeja jako ſnamjo radoſcže, mjeſ tym ſo ſu wone Židam ſymbol žarowanja. Pola poſledniſchich ſo želazym jeja jako jędž poſticžowachu a pódla jutrowneho jehnjecža, kotrež t dopomnjecžu na wuczah t Egiptowſkeje jutry na bliđe wěrimeho Žida ſteji, njepmędža jeja pobrachowacz.

ſchecžijanam płacži jejo ſa wobraſ horjeſtacža. Kaž t njehibiteho jeja žitny ptaczł wukhadža, twjerdu ſchtorpawu pſchekama a ſo na ſwojimaj ſchidleſchtomaj do powětra ſbēha, taſ je Khrystuſ w pſchekraſnjenej podobje ſe ſamknjeneho rowa poſtanył; taſ dhrbimy tež my junu t rowow ſeſtawacz, hdyž ſo wone kaž jejaže ſchtorpiny roſlemja a my na Ebóžnikowych pokim ſo jemu napſcheczimwo poſbēnjemy.

W žanym kraju njeje waſchnje wobdarjowanja t jejemi taſ roſſchěrjene kaž w Ruſkej, hdyž kóždy domjazy, haj kóždy wojaſ jejo w někajlejkuli podobje doſtawa — nihdže njefalincžuje pſchi tym paſ tež luboſniſchi poſtrow dylit tón, kotryž tam jutrownicžku ſe wſchēcž hubow ſylſchich: „Tón Knjeſ je ſtanył!“ jedyn druhemu pſchimoła, a ženje njepobrachuje wotmolwjene: „Wón je wopravdže ſtanył!“

F.

Wón je žitny! —

Hdyž bęſche D. Luther t ſhwilemi ſtruchly a ſrudny, ſo wón kóždy cžaſ t tym ſłowom troſchtowaſche a woſchemjeſche: „Wón je žitny!“ — Čaſto wón tute ſłowa t křydu pſched ſo na blido napriſa: haj, na wſchē durje a ſcžěny wón piſaſche: Wón je žitny! Wón je žitny!“ — Žako bu raſ praſchany, ſchto chže t tym prajicž, wón wotmolwi: Jeſuſ je žitny, a njeby-li wón žitny byl, njebych ſej žaneje hodžinki žitny bycz žadał. Ženo dofelž je wón žitny, budžemy tež my pſches njeho žiti, kaž wón ſam praji: „ſa ſym žitny a wy budžecže tež žiti!“ —

— n.

Proſch w Jeſuſowym mjenje!

Naſch njebieſki Wóczež je tyſaz křocz ſwólniſchi dawacz hacž my bracz, hotowiſchi wuſtlyſchecz hacž my proſycž. Wón žyly džen hlada a poſlucha, hacž my ſwojej ruzy njefthkujemy, jej t njemu njewupſchestrjemny a ſwoje ſdychnjenje t njemu njepóſcželemny. Žeho wótzowſka wutroba ſo ſe žedženjom pali, ſo mohla ſo wotewricž wſchēm, koſiž ſo t njemu wołaju. — Wěrno wſchaf je, nělotry proſby a ničzo njedozpije. Tola ſchtóž w Jeſuſowym mjenje njeproſny, t. r. w jeho ſmyſle, po myſlach ſwjateho Wótčzenaſcha, ſchtóž ſo pſchede wſchēm do Jeſuſoweje křwě a prawdoſcže ſawali, tón móže wěſty bycz, ſo Wóh jeho wuſtlyſchi. Pſchetož wón ſwój lud njefatorcži a ſwoje hercſtwo njewopuſchcži. — W ſtarej Gricchiſkej bęſche něhdy ſlawny wójniſki wodžet, t mjenom Themiftokles, žitny. Tón ſamy bu paſ wot ſwojich ſawitnych krajanow do nuſy a hubjenſtwa ſahnaty a njewjedžeſche, hdyž dhrbi ſo wobrocžicž, hacž jeno t kralej Admeteſ w Perſiſkej. Dofelž paſ bęſche tutón kral jeho wuprajeny njepſcheczł a wón dhrbjefche to najhórſche wot njeho wocžakowacz, wón na dworje kralowſkeho ſynka ſhrabny, jeho na ſwojej ruzy wſa, t nim t temu kralej džeſche a džeſche: „Kralo Admecže, w mjenje tuteho džeſcža, kotrež ty taſ jara lubujeſch, ja wo twoju hnadu proſchu. Tuteho twojeho ſynka

swuczenym waschnju swoju bibliju ležo. Chytsche, kaž hewaf pschezo, staw, sa tón džen postajeny, cžitacz. „Schto nam kamjeń wot rowomych durjom wotwali?“ Hacz t tutemu praschenju bē pschischla a nětko njemóžešche dale, pschetož wona dyrbjesche bebi pschezo sažo na swoje kamšne srudne wobstejnoscze myšlicz. Tež na jejnej wutrobje ležesche kamjeń — a cžežto šdychnujo šo kama bjes pschestacža praschesche: „Schto jón wotwali?“ Bē mała wěz byla, kotrejež dla bēšchtaj šo swadžikoj, ale t wjele wurčžowanjom bē pschekora pschezo bóle rostla. Žanemu šo njesdajche móžno bycz, druhemu woadacz, byrnjež drje wjedžeschtaj, šo by jenicže kłowo wscho sažo dobre scžinilo. Nětk ležesche wina kaž cžežki kamjeń na žoninej wutrobje. Nasajtra rano, jako šo te mišči swonjesche, wlecžesche šo žona do Božeho domu. Haj, wona šo wlecžesche, pschetož kamjeń hiščeje pschezo na nej ležesche. Tež na mužowej wutrobje ležesche kamjeń. Wón bē posdže dom pschischol, njebē kłowczto rēcžal a njepschecželstwo mjes mandželskimaj traješche dale.

Sako šo jutrowna powjescž wot woltarja pschpowjedajšche, njemóžešche žona nimale swojim šylšam dowobaracz. Dženš pať dyrbjesche historiju hacž do kónža klyšecž a njekmėdžesche pschi praschenju wobeju Marjom a Salomy stejo wostacz. „A jako tam pohladachu, pytnychu wone, šo bē tón kamjeń wotwaleny, pschetož wón bē jara wulki“, kłincžesche jej do dusche a wješele nastróžena pohlada žona horje.

By dha móžno bylo, šo by kamjeń šo wotwalil bjes teho, šo by wona to njepytnyła? Bē šbože, šo žona žórlo snajesche a tež pucz tam, t wotkelž móžesche jej jenicžy pomoz pschińcz. Wschaf bēchu tež jutry a wona šedžesche w kemschach a klyšesche kłowa wo lubosčzi a šjednanju, wo wumožanju wot wscheje winy, a wo pokornym wusnacžu teje šameje!

Wječor šo lampa sažo jašnje a pschecželniwje w stwicžy šjednaneju mandželsteju šwėcžesche a roškwėtlesche šbožownej wobliczi. Kaž šón šo wobėmaj šdajšche, šo bē cžežki kamjeń wot jeju wutrobow wotwaleny a stara lubosč sažo stanyla. Boža šmilnosč bē to cžinila — we wschej cžišchinje.

Powitanje jutrownicžki.

O najšwjecžišča jutrownicžka,
We klyšecžu selenym, nalėtnim,
Budž nam šwjatocžnje powitana
We templu Anjesowym, wyšofim!

Šswjate pschėndže wutrobny cžucže,
Njewuprajne hiba šo hucže,
Šdyž twoje šwony nam kłincža
A trome klyšesche šyncža:
Šaleluja dobyčžerše!

Handrij Zejleř.

Dobre pškelstwo.

To bēšche džen 14. dezembra 1873, popoldnju w tšoch hodžinach, jako pruska kralowa Šilžbjeta swoju dwórsku knjeni, hrabinu Edithu Šacke, t swojemu ložu pschińcz da a žadajšche, šo by jej dženški šchprucz biblijškeho puczniča, Psalm 147, 11, cžitata. Mjes tym bu tež dwórski předař Šehm t Potsdama šem šawolany. Tón wokolo šchėscž hodžinow t tymi kłowami šastupi: „Ša šym pschischol, Majestoscž, šo kych Šam dobre pškelstwo pschinješl, mjenujžy to kłowo t Anjesoweho erta: Njeboj šo, pschetož ja šym cže wumohl; ja šym cže t twojim mjenom wołal; ty šy mój.“ Wona mjelcžesche a mjelcžesche tež mjes modlitwu, kotraž šo t temu pschisamny. Šakle po tejšamej wona cžišche rječny: „Ach, bēšche

to rjenje! Nětko hiščeje požohnowanje!“ To bēchu jejne poslednje kłowa na semi.

F.

Jutrowne jeja.

Waschnje, šo jutrowny šwjedžen t jejemi wobdarjecž, je jara stare a pola pohanskich ludow a kšchescžijanow nadeńcz. Šohanam pčacža jeja jako šnamjo radosče, mjes tym šo šu wone Židam šymbol žarowanja. Šola poslednišchich šo želazym jeja jako jėdž posčicžowachu a pšbla jutrowneho jehnjecža, kotrež t dopomnjecžu na wuczah t Egiptowškeje jutry na blidže wėriwego Žida steji, njekmėdža jeja pobrachowacz.

Kšchescžijanam pčacži jejo ša wobras horjestacža. Kaž t njehibiteho jeja živy ptacz t wukhadža, twjerdu šchšorpawu pschekama a šo na šwojimaj kšhidleschkomaj do powėtra šbėha, tak je Šhrystuš w pschekrašnjenej podobje še šamknjeneho rowa postanył; tak dyrbinu tež my junu t rowow šestawacz, hdyž šo wone kaž jejaže šchšorpinu rošlemja a my na Šbóžnikowu pokiw šo jemu napšchecžiwu posbėhnjemy.

W žanym kraju njeje waschnje wobdarjowanja t jejemi tak roššchėrjene kaž w Ruskej, hdyž kóždy domjazny, haj kóždy wojal jejo w nekajšejžkuli podobje dostawa — nihdže njesakłincžuje pschi tym pať tež lubosnišchi postrow dnyli tón, kotryž tam jutrownicžku še wschėch hubow klyšichich: „Tón Anjes je stanyl!“ jedyn druhemu pschimoła, a ženje njepobrachuje wotmolwjenje: „Wón je wopravdže stanyl!“

F.

Wón je živy! —

Šdyž bēšche D. Luther t šwilemi štruchly a srudny, šo wón kóždy cžaf t tym kłowom trojštowasche a wolschewjesche: „Wón je živy!“ — Čžasto wón tute kłowa t křydu pschėd šo na blido napřša: haj, na wschė durje a scženy wón pišasche: Wón je živy! Wón je živy!“ — Šako bu ras praschany, šchto čže t tym prajicž, wón wotmolwi: Šesuf je živy, a njeby-li wón živy był, njebych šej žaneje hodžinki živy bycz žadał. Šeno dokelž je wón živy, budžemy tež my psches njeho živi, kaž wón šam praji: „Ša šym živy a wy budžecže tež živi!“ —

— n.

Prosch w Šesufowym mjenje!

Šasch njebjeski Šócžez je tyšaz křocz šwólnišchi dawacz hacž my bracz, hotowišchi wušlyšecž hacž my prošecž. Wón žyly džen hlada a pošlucha, hacž my swojej ruzny njestykujemy, jej t njemu njewupschestrjemy a swoje šdychnjenje t njemu njepšcželemy. Šeho wótzowřka wutroba šo še žedženjom pali, šo mohla šo wotewricž wšchėm, kotřž šo t njemu wołaju. — Wėrno wschaf je, někotry prošy a ničšo njedozpije. Šola šchtož w Šesufowym mjenje njeprošy, t. r. w jeho šmyšle, po myšlach šwjateho Šócženascha, šchtož šo pschėde wšchėm do Šesufoweje křwė a prawdosče šawali, tón móže wėřty bycz, šo Šóh jeho wušlyšchi. Pschetož wón šwój lud njesastoreči a swoje herbštwow njewopuschcži. — W starej Šrichiškaj bēšche něhdy šlawny wójniški wódžer, t mjenom Šhemistokles, živy. Tón šamy bu pať wot šwojich šawistnych krajanow do nušy a hubjenštwu šahnaty a njewjedžesche, hdyž dyrbi šo wobrocžicž, hacž jeno t kralej Admetej w Šerřiškaj. Dokelž pať bēšche tutón kral jeho wuprajeny njepschecžel a wón dyrbjesche to najhóřšche wot njeho woczafowacz, wón na dworje kralowškeho šynka šhrabny, jeho na swojej ruzny wřa, t nim t temu kralej džėšche a džesche: „Kralo Admecže, w mjenje tuteho džėscža, kotrež ty tak jara lubujesč, ja wo twoju hnadu prošču. Tuteho twojeho šynka